

[Fiskeriministeren.]

medlem vil sikkert kunne huske fra drøftelserne sidste år — eller var det for to år siden? — at man måtte erkende, at der med hensyn til fiskeriets finansiering var tale om ganske særlige forhold, forhold, som ikke kan sammenlignes med ret mange erhvervs forhold.

Det glædede mig derfor, at det ærede medlem i sin tale pointerede, at fiskerierhvervet fortjener støtte. Jeg vil gerne hertil sige, at det, fiskerierhvervet ønsker, er lånemuligheder, ikke tilskud under en eller anden form. Jeg kan gøre det ærede medlem og det høje ting opmærksom på, at i den periode, hvor staten har ydet lån til finansiering af fiskerfartøjer, nemlig fra 1938-39 og til dato — det drejer sig om et beløb på godt 16 mill. kr. — har der, efter hvad administrationen har oplyst over for mig, faktisk ikke været noget tab at notere. Jeg synes dog, at den ærede konservative ordfører skulle have den oplysning med på vejen, at der her egentlig ikke er tale om andet end finansiering, om penge, som staten uden vanskelighed får tilbage i fuldeste mål.

Om lovforslaget om kreditinstituttet for fiskerierhvervet eller fiskeribanken, som vi jo siger i daglig tale, vil jeg gerne sige, at de 5 mill. kr. er skaffet uden for offentlige midler. I udvalget kan vi jo nærmere komme ind på enkeltheder, og det er, så vidt jeg har forstået, tanken hos bestyrelsen for fiskeribanken at fortsætte ad den linje også med hensyn til de 10 mill. kr., der nu er stillet forslag om.

Naturligvis er der tale om, at staten fortsætter med disse udlån på 2 mill. kr. om året, og så kan man jo bruge mindre pæne udtryk som udpumpning og den slags, men der er heldigvis heroverfor det gode at anføre, at fiskerierhvervet også indpumper temmelig store beløb. Fangstens værdi beløb sig i 1955 til 251 mill. kr., eksporten af fisk og fiskeprodukter løb op til 273 mill. kr., og fordeler vi disse beløb pr. hoved, pr. aktiv fisker, og tager hensyn også til den ringe mængde fremmed valuta, der forbruges af fiskeriet, tror jeg ikke, denne tale om udpumpning har så forfærdelig meget på sig.

Om vi kan finde en anden form for finansiering ved, at fiskeribanken overtager alle lån, tør jeg ikke udtale mig om, og jeg er også lidt i tvivl om, hvorvidt det vil betyde

en forenkling og en billiggørelse, således som det ærede medlem hr. Gideon mente. Naturligvis vil jeg gerne ligesom sidste år være med til at drøfte og undersøge, hvordan tingene ligger, men jeg vil meget nødig være med til — ja, jeg vil hellere sige det med det samme: jeg vil ikke være med til at give fiskeriet en finansiering, der stiller det dårligere, gør vilkårene vanskeligere for erhvervet både sikkerhedsmæssigt og rent menneskeligt.

Jeg vil gerne over for det høje folketing pege på, at fiskerierhvervet har den særtstilling i sammenligning med alle andre erhverv, at hver gang en fisker går ud til sin daglige dont, sætter han direkte livet i pant, og derfor mener jeg, at samfundet er interesseret i, at både redskaber og i det hele taget forholdene om bord på fartøjerne er så gode som muligt for at nedbringe antallet af ulykker mest muligt. Man kan heller ikke sammenligne med lån i fast ejendom, det er alligevel noget ganske andet, og derfor kan jeg ikke se, at det vil være rimeligt at gøre finansieringen af fiskerierhvervet dårligere, end den er. Hvis vi derimod kan lægge den til rette på en anden måde, skal jeg gerne være medvirkende til det, men jeg tvivler meget derom. Jeg har dog nu i nogle år forsøgt at bane vej på forskellige områder og se, om der var noget at gøre, men jeg har måttet give op, for den ordning, vi her har fundet med lån fra fiskeribanken, som er fuldt ud bankmæssige og forretningsmæssige, og med statslån, som er af individuel karakter, hvor fiskernes repræsentanter selv er med i vurderingen, tror jeg alligevel i det lang løb vil være den bedste både for staten og for erhvervet. Men jeg regner altså med, at det ærede medlem hr. Gideon vil være med til i en saglig forhandling at søge at finde en løsning, der ikke stiller fiskerierhvervet dårligere, end det har været indtil denne dato, eller rettere sagt til den 1. april 1957.

Det ærede medlem hr. Bruun de Neergaard har jeg ikke nogen særlig grund til at takke for velvillig modtagelse af de to lovforslag. Der var sådan ind imellem lidt pæne klap til fiskerierhvervet og fiskerne, men når jeg så gjorde op, hvori det ærede medlems tale egentlig bestod, var det nærmest en blank afvisning. Jeg gentager, at der er en meget stor forskel mellem de finansieringsproble-